

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3842/2019
31.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Бранислава Босиљковића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дарија Николић, адвокат из ..., против тужене ББ банка АД из ..., чији је пуномоћник Весна Јовичић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 478/19 од 23.05.2019. године, у седници од 31.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 478/19 од 23.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 478/19 од 23.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1132/18 од 06.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је примарни тужбени захтев тужиле. Ставом другим изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев. Ставом трећим изреке, утврђено је да је ништава одредба уговора о кредиту закљученог између парничних странака 07.05.2014. године, у делу члана 2. став 1. који гласи: „Корисник кредита је сагласан да банка приликом исплате кредита задржи 1,5% од износа одобреног кредита, на име трошкова обраде кредита“. Ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да тужилци исплати 152,28 евра са каматом од 07.05.2014. године, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС у време исплате. Ставом петим изреке, тужена је обавезана да тужилци накнади парничне трошкове у износу од 42.740,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 478/19 од 23.05.2019. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нижестепене пресуде донете су у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 22.05.2018. године, према коме банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава, али под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита, или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе. С обзиром на наведено, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

У тужби од 06.07.2018. године, вредност предмета спора је одређена на 18.000,00 динара.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које очигледно не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић